

Trek del Manaslu 20: no va poder ser

text i fotos TONYO FIBLA

Dissabte 18 d'octubre, Korlabesi (790) – Satikhola (730)

Ahir van parlar Didi i Baje sobre què podien fer-li per a l'aniversari de Kancha. Didi va anar a veure si podia comprar alguna candela però no va trobar res. Avui al parlar amb Raaj, el guia, els ha dit que ja ho té tot previst i controlat, només falta realitzar-ho aquesta nit després de sopar.

Abans de sortir ja li ha explicat a Baje tot el que pretén fer.
– *Janmadin ko shubakamana* – li diuen a Kancha. És a dir, feliç aniversari.

Només sortir de l'hotel, al passar un pontet es creuen amb uns indis, de l'Índia, no de les pel·lícules, carregats amb olles i cassoles d'alumini per a vendre. Ho duen tot al cap, i com mantenen l'equilibri! i això que els camins no són gens plans.

Els turistes van amb botes de 150 a 200 € i un parell de bastons mentre que els traginers amb xanquetes o moltes vegades descalços. Hi ha qui va descalç amb les sabatilles penjades a la càrrega no siga que es gasten i no pugen anar mudats pel poble.

Es dina on van dormir el primer dia. I de seguida cap avall.

Quan ja estan quasi al poble on van dinar el primer dia, a l'hotel ABC, Baje al passar un barranquet per damunt de unes pedres s'ajuda amb el bastó i en eixe mateix moment el bastó telescòpic cedeix un poc, perd l'equilibri i aigua fins al genoll. La bota plena d'aigua!

Gent que hi havia rentant-se i afaitant-se uns als altres, no tenen espill, van fer la intenció d'ajudar-lo però al veure que no s'havia fet mal van riure un poc i van seguint amb les seues tasques. Ell no va tenir més remei que treure's la bota i abocar tota l'aigua que tenia dins.

Al cap d'una estona ja estan tots a l'ABC.

Es peguen una dutxa amb aigua freda que ací baix ja no ho és. Ja no cal aigua calenta. Ací durant lo dia fa calor encara que per la nit refresca un poc. Fan la bugada i a fer la/les cervesa/es que avui paga Kancha, és el seu aniversari.

Mentre estan esperant el sopar Raaj crida a Didi i entren els dos a la cuina. Torna Didi i al cap d'una estona la torna a cridar. Alguna cosa es porten entre mans.

Després de sopar, estant tots al voltant de dues taules: els nostres muntanyers, els dos alemanys, els tres traginers i Panxampla. És a dir tot el grup que s'ha format durant el trekking. Només falta Raaj que ve amb un pastís amb un ciri al damunt, decorat amb una flor que en realitat és una tomata i amb la dedicatòria escrita al damunt. Hi ha

que veure com s'ho ha currat!

Al cap de pocs minuts Raaj fa una trucada amb el seu telèfon i seguidament li'l passa a Kancha dient-li:

– Algú vol parlar amb tu.

Com es va transformar la cara de Kancha al sentir la veu de Swasmi, la seua dona. Les llàgrimes no li van caure perquè les va reprimir com va poder però estava ben a punt de plorar d'emoció.

Mentre està parlant per tefèfon Raaj li cala un *topi* al cap. El topi és el barret típic nepalí.

Li canten el *Happy Birthday* i es mengen el pastís.

Fotos i més fotos tots molt emocionats ja que no s'ho esperava ningú, i menys Kancha.

Les visites de Didi a la cuina no eren per a preparar el pastís ni res d'això. Eren per a avisar a Swasmi que estiguera a l'aguait que sobre les quatre de la vesprada a Benicarló rebria una trucada per a parlar amb Kancha que estava celebrant l'aniversari a les vuit de la nit hora local a 6.000 quilòmetres de distància. Tot organitzat i ben organitzat!

setmanari d'informació general i cultural

Any XXII
Número 1.035
27 maig 2016

1'70 euros

la veu

de Benicarló

PERRUQUES SOLIDÀRIES PER AFECTATS DE CÀNCER

“Mechones solidarios”

LLIBRES: ENTREVISTA A FRANCESC BODÍ

1035

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Cabell de solidaritat

Per a una dona el seu cabell és or, un dels seus màxims tresors. Com els pits o qualsevol altra part del seu cos que li recorda que és una dona.

Diuen els experts que una de les pitjors conseqüències del càncer és la lastra mental que queda quan es perd una d'aquestes parts del cos. Per als pits ja fa temps que hi ha solució gràcies als implants mamaris que la cirurgia estètica ha anat desenvolupant. Hom pot entrar al quiròfan i sortir amb pits com ha entrat, tot i que els hi hagen hagut d'extirpar. Només la dona intervinguda sabrà que eixos pits no són carn de la seua carn. Però el pèl... fins el moment, tenia difícil solució atés que només una perruca ben feta ho pot solucionar.

Ara, una ONG ha ficat en marxa una iniciativa que fabrica perruques gràcies a donacions de pèl.

El preu en el mercat d'una perruca estàndard està entre els 600€ i els 1.500€. I si es tracta d'una perruca a mida, els preus poden estar entre els 1.200€ i els 2.500€. Un cost prou alt per a quasi totes les butxaques, que obligava a les dones tractades amb la quimioteràpia a portar, la majoria de les vegades, un mocador al cap com a única solució a la seua calvície. Ara, una ONG ha ficat en marxa una iniciativa que fabrica perruques gràcies a donacions de pèl. Un comerç de Benicarló s'ha adherit a la proposta i ha trobat una resposta contundent. Sí, encara som solidaris. I sí, encara som capaços de fer coses per la resta de gent. El fet que més d'un centenar de benicarlandes hagen sacrificat la seua melena perquè altres dones puguen lluir pèl al seu cap, es mereix la més gran de les carxofes.

Perquè no es tracta de donar un sac d'arròs, o un quilo de sucre, no. Tallar-se el cabell comporta renunciar a una part important de la nostra identitat com a dones. En molts casos, inclús forma part de la nostra imatge, perquè mai ens hem tallat la llargària de la nostra melena. Anys i anys cuidant-la. I som capaços de donar-la.

Felicitats.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: al CP Francesc Catalan, com a col·legi, i a tots els que han fet possible que s'arribés al seu 50è Aniversari. Aquest diumenge ho celebra a Sant Gregori amb unes bones paelles de retrobament entre alumnes, professors i pares, d'ara i d'abans. Moltes felicitats i enhorabona!

Carxofa: a la iniciativa solidària que fa de tema d'aquesta setmana. Un bon exemple per a recordar-nos que amb l'ajuda de tothom aquest món sempre serà millor. Quant d'exemple haurien de prendre els que ens governen. Moltes gràcies per fer possible que, amb una mica de pèl, una cosa tan simple, puguem ajudar a pal·liar, tot i que siga augmentant la nostra autoestima, que és molt, el mal tràngol de qualsevol càncer. Gràcies!

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

8ª JORNADA DE LA LLIGA PROMESAS A VINARÒS

text i foto CNB

El passat dissabte 21 de maig, el club Natació Benicarló va participar en la vuitena jornada de la lliga de promeses de la temporada 2015-2016, disputada a Vinaròs. Participaren 90 nedadors de 8 clubs de la província de Castelló.

Dirigits per Lucia Vicente, els de Benicarló presentaren un equip de 11 nedadors alevins:

Eric Alberich, Dylan Villanueva, Óscar García, Joan Martín, David García, Aitor Gil, Oriol Lluch, Eva Valdearcos, Laura Verge, Paula Falcó i Clara Salvador.

Va haver algunes millores de marques personals i s'aconseguien mínimes autonòmiques.

I FESTIVAL COMARCAL DE NATACIÓ BAIX MAESTRAT A VINARÒS

Diumenge 22, a la piscina de Vinaròs, va tindre lloc una competició, de caràcter no oficial, amb la participació de nedadors en formació del club Natació Benicarló i del club Natació Vinaròs, de la franja d'edat que encara no van a competir habitualment (5-10 anys).

També participaren en aquest festival un grup de nedadors del fantàstic club d'esport adaptat del baix Maestrat (BAMESAD). Dirigits pels tècnics Lucia Vicente, Carla Cornelles i Merche Senar, el club Natació Benicarló va reunir un equip de 40 entusiastes joves esportistes. Es disputaren 2 proves individuals de 50 metres (crol i esquena).

Alguns dels nedadors presents al festival començaran ja a participar en la lliga promeses de la propera temporada. El públic, que omplia les grades, i els nedadors, s'ho passaren d'allò més bé. Al final de la jornada, va a haver una cerimoniosa entrega de premis i medalles per a tots els participants.

PER QUÈ JO?

text RODOLFO SERRANO i PACO DELCASTILLO

L'amo d'aquesta publicació m'ha demanat si podia fer un resum del que ha estat la temporada del club degà de l'esport benicarlando. Bé, realment he de dir que les bones maneres han estat absents en tot moment, sobretot per part d'ell. Ha estat una exigència per la seua part que, per motius que no ve a cas explicar ací, no m'he pogut negar a complaure. Potser algun dia els explique, benvolguts lectors, quin és el lligam que m'uneix amb aquest tirà i pel qual no puc deixar d'atendre les seues peticions. Però això serà un altre dia.

Segons que em va dir l'esmentat -digne successor dels amos de les plantacions de cotó dels Estats Units del segle XIX- volia una cosa seriosa per a concloure la temporada, que ja estava fart d'aguantar les aventures de la Família Trapisonada (sic) i que jo era qui havia de tancar la crònica de l'últim partit de lliga. Com no podia ser d'una altra manera, jo em vaig resistir perquè la falta de costum ha fet que ara mateix em coste molt posar-me a escriure, que estic molt a gust anant els diumenges al camp, veure el meu partit, i anar-me'n cap a casa ben tranquil. Però també he de reconèixer que comprenc perfectament el seu plantejament encara que penso que no soc precisament jo el personatge més indicat per a fer aquest resum. Amb això no vull dir que haja de ser el senyor Peris, que tampoc no ho sé. Però a mi m'han ensenyat de ben menut que he de creure els meus superiors, i així ho faré coste el que coste. Així que allà vaig.

Va començar la temporada amb molta il·lusió, amb un entrenador que coneixia els jugadors i que semblava l'aposta perfecta per a treure'ls el màxim rendiment. Un entrenador que havia passat pel futbol base local i que s'ajustava al perfil que la junta directiva buscava, és a dir, del poble, coneixedor dels plantejament esportius i econòmics del club i amb permanent contacte amb el futbol base. La plantilla de jugadors estava molt compensada, sobretot tenint en compte totes les limitacions -bàsicament econòmiques- del club.

La primera volta va ser molt bona, amb un gran joc i excel·lents resultats davant d'equips amb molt més potencial

que nosaltres, tant econòmic com futbolístic. L'equip jugava bé i els aficionats gaudien de veure com amb jugadors de casa es podia optar a jugar la promoció. Per exemple, a la jornada dos, érem líders, i a la jornada dinou, ocupàvem la tercera posició. Segurament no era al lloc que ens corresponia si ens comparàvem amb els altres equips, però allà estàvem. Llavors van començar a haver lesions importants que van fer que l'esquema inicial de l'equip se n'anés es orris. Una sèrie de derrotes consecutives ens van portat a la desena posició. A partir d'ací ja vam anar navegant per aquest zona de la classificació fins a arribar a la fi de la competició ocupant l'onzena posició, que és la pitjor de tota la temporada amb quaranta-dos punts. Si ens comparem amb la temporada passada, hem baixat tres posicions (de la vuitena a la onzena) però hem aconseguit tres punts més i, el que és millor, no ens ha tocat patir per a mantenir de categoria, cosa important i que deixa un bon regust. Sense cap dubte, la temporada ha esta marcada per les importants lesions i per la massiva presència de juvenils a les alineacions, sobretot a la segona volta, on s'ha produït el debut d'un bon grapat de jugadors que han estat a un gran nivell. Per a mi aquest és la millor notícia de la temporada, però amb alguns matisos. Penso que l'entrenador se n'ha passat una mica agafant jugadors del juvenil, sobretot tenint en compte allò que aquest equip es jugava enguany amb l'ascens de categoria que ha assolit. No m'ha agradat veure a la banqueta o a la graderia jugadors que per a mi són imprescindibles al primer equip per a posar juvenils al seu lloc. Però això és una opinió meua i una decisió de l'entrenador que respecto i no critico perquè suposo que ell haurà tingut els seus motius. Aprofito per a repetir que jo no criticaré mai a la gent que, de manera totalment altruista i de bona fe, s'està deixant el seu temps en portar aquest vaixell a bon port i que no te una altra satisfacció que vore com les coses van sortint. Perquè no podem oblidar que, si no arriba a ser per la gent que hi ha ara a les directives del futbol local, ara mateix no estaríem parlant del C.D. Benicarló.

A partit d'ara, a planificar la propera temporada, on s'espera un increment d'equips federats que faran que les actuals instal·lacions per a la pràctica del futbol estiguin totalment col·lapsades. Si a això li afegim el lamentable estat de la gespa artificial del Municipal, haurem de pensar que alguna cosa està fallant a la casa gran.

**La Veu de Benicarló
20 anys, 100 còmics**

UN LLIBRE IMPRESCINDIBLE PER A CADUFEROS I FORASTERS!!!

LA VEU DE BENICARL

20 ANYS,
100 C MICS
per XAVI BURRIEL

A LA VENDA A LA LLIBRERÍA
GR"VOL

Final del Torneig Escolar d'Escacs a Benicarló

text VICENT FERRER fotos CAB

El matí del dissabte 21 de maig es van reunir, en la seu del Club Escacs Benicarló, 26 joves per a disputar l'últim torneig escolar d'aquest curs. La competició va transcórrer sense complicacions i en un ambient excel·lent on tant jugadors com a acompanyants es van mostrar molt correctes.

Des del principi diversos van ser els jugadors més destacats que van estar rondant els primers taulells. Especialment Pau Morales que no va abandonar el primer taulell en tot el torneig i que, fins i tot, en una posició sense esperança en l'última partida va aconseguir que el seu rival l'ofegara, el que el va atorgar el lloc de Campió Absolut en solitari amb un total de 5,5 punts de 6.

Classificacions

Categoria Absoluta

1. Pau Morales amb 5,5 punts de 6.
2. Albert Robles amb 5 punts de 6.
3. Mireya Segura amb 4,5 punts de 6.

Categoria Sub-12

1. Xavi Martínez amb 4 punts de 6.

2. Rubén Vinuesa amb 4 punts de 6.
3. Martín Herrera amb 4 punts de 6.

Destacar que aquests tres jugadors són molt joves i que han avançat a jugadors molt més majors que ells. Molt bon torneig el d'aquests tres jugadors.

Categoria Sub-10

1. Oscar González amb 3,5 punts de 6.
2. David Teplý amb 3 punts de 6.
3. Manuel Fernández amb 3 punts de 6.

CONTACTA AMB “LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

La Calamanda

benicarló al dia

diario digital de benicarló

PERRUQUES SOLIDÀRIES PER AFECTATS DE CÀNCER

text REDACCIÓ

“Dóna'ns el teu pèl i crearem perruques per a potenciar l'autoestima i la força de les persones afectades en la lluita contra el càncer”. És el lema de l'ONG *Mechones Solidarios* que, des de fa dos anys, talla cabelleres per tota Espanya per a retornar l'autoestima a les persones que han perdut el seu pèl a causa d'un tractament contra la malaltia. Esther i Jesús Salvador van conèixer el seu treball “a través de fòrums de perruquers professionals”. Des de la seua perruqueria de Benicarló, van començar a estudiar la possibilitat d'implantar la iniciativa al comerç que regenten a la ciutat. “Ací tallem molt pèl, sobretot després de Comunions i Falles. I sempre hem pensat que era una llàstima tirar-lo”, assegura Esther. Així, des del passat mes de desembre col·laboren amb l'ONG, aportant el seu òbol a la iniciativa.

Fins al moment, porten recollides més de cent donacions, que han anat remetent a l'entitat. “En Nadal es va córrer la veu, la gent en aqueixes dates és molt solidària. Després va haver una aturada i després de Falles, totes les falleres van vindre a tallar-se el pèl”, detalla. Les aportacions arriben “tant de clientes com de gent que va a altres perruqueries però que s'assabenta de la iniciativa i vol col·laborar”. Fins i tot s'ha donat el cas de donacions procedents d'altres perruqueries. “Alguns companys com saben que arrebplegem pèl ens ho porten quan tallen als seus establiment”, assegura.

Mechones Solidarios

Creamos pelucas personalizadas a medida para las afectadas por el tratamiento de quimioterapia

5€ el corte Si donas tu pelo en esta peluqueria solidaria. Mínimo 20 cm.

www.mechonessolidarios.com

951 38 33 85 Mechones Solidarios @donatupelo

CONDICIONS PER A DONAR CABELL

Perquè l'única condició per a ser donant de pèl és que com a mínim, tinga 20 centímetres ja que “amb aqueixa mesura ix una perruca de pèl curt. Cal tenir en compte que després cal sanejar-lo i cosir-lo, amb la qual cosa es perd molt de pèl”. Esther assegura que els talls es realitzen amb metre per a garantir que seran útils. Moltes de les donacions són anònimes però unes altres es poden conèixer a través de les xarxes socials. La mateixa Esther va decidir donar el pas i la passada setmana es va desprendre de la cabellera que l'ha acompanyat durant molts anys. “Algunes persones vénen perquè han tingut un familiar amb càncer i volen solidaritzar-se amb la proposta. Sentint-se útils se'n van molt contents”, diu. També s'ha donat el cas de gent que tenia pèl guardat a casa “perquè alguna vegada se'l va tallar i el va guardar per a fer-se malles. A l'assabentar-se de la nostra labor, han vingut a donar-lo”.

PERRUQUES GRATIS

Com a perruqueria solidària, a més, tenen la possibilitat de sol·licitar una perruca de forma gratuïta a l'associació. En el seu cas, “ens vam posar en contacte amb l'Associació contra el Càncer de Benicarló per a traslladar-los la possibilitat”. Els únics requisits que Mechones Solidarios demana per a fer efectiva la donació d'una perruca és “un certificat mèdic que es demostre que la persona interessada està rebent un tractament contra el càncer, un certificat d'ingressos de la unitat familiar i el d'empadronament en el

Jesús Tomero i Estefanía Guinovart es van imposar en la II Trail 15K de Benicarló

text i fotos VICENT FERRER

Es va disputar el passat cap de setmana la II Trail 15K Benicarló, amb un recorregut millorat pel que fa a l'any anterior, amb més dificultat si cap, que discorria per estretes senderes i zona de muntanyes del terme municipal. Jesús Tomero i Estefanía Guinovart van ser els guanyadors dels més de 200 participants que van prendre l'eixida al costat de l'ermitori de Sant Gregori, on també estava la línia de meta.

A les 09,35 hores es donava l'eixida, en un matí ennuvolat, la qual cosa va agradar a tots els participants. El guanyador es va fer prompte amb el cap del grup que va desfilat en fila índia al seu pas pel Corral del Petiquillo, estirant-se a poc a poc, sobretot al pas pels Navarresos (206 metres), el punt més alt del terme, per a passar després al costat de l'ermita del Rocío, la Basseta del Bovalar i arribar fins a la meta. Un recorregut dur per les seues contínues pujades i baixades, al mateix temps que perillós ja que diversos atletes van patir caigudes, encara que per fortuna sense gravetat, malgrat que alguns van haver d'abandonar, sent atesos pels serveis sanitaris. En els últims metres els atletes capdavanters van haver de donar-ho tot de si, perquè en menys d'un minut van arribar els tres que van pujar al podi.

El guanyador, atleta del CI Vinaròs, va comentar a la seua arribada a meta, "ha sigut la meua primera participació i he hagut d'estrènyer a fons per a aconseguir guanyar, perquè els dos atletes del Basiliscus em seguien d'aprop. M'ha agradat molt el circuit i tota la labor dels organitzadors, atès que havien molts controls de pas i avituallament, espero poder repetir en la pròxima edició".

Al costat de la zona de meta els participants van poder recuperar-se de l'esforç amb begudes i fruites, i fins i tot realitzar exercicis d'estirament a càrrec del fisio Bosch. Després van reprendre forces amb un plat de fideuà que van preparar membres de la Penya l'Arjup, entitat col·laboradora de l'esdeveniment esportiu.

La pròxima gran prova esportiva en la comarca serà aquest dissabte 28 a la vesprada amb la disputa del V Triatló Basiliscus Peníscola.

Classificacions

General

1. Jesús Tomero, CE Vinaròs, 1.04.20.774
2. Javier de la Font, Basiliscus, 1.05.04.248
3. Daniel Colom, Basiliscus, 1.15.16.241

Sènior Femení:

1. Estefanía Guinovart, 1.19.57.803
2. Beatriz Sánchez, 1.26.13.579
3. Cristina Castellà, 1.31.47.430

Disputada la 43a Ronda Ciclista al Maestrat

text i foto VICENT FERRER

Dissabte passat es va disputar la 43a Ronda Ciclista al Maestrat, que va discórrer per les carreteres de la comarca, amb un recorregut de 131 quilòmetres que, si ben no tenia ports d'importància, el continu pujar i baixar va elevar la dificultat de la prova. El guanyador va ser Sergei Belyck (Selecció de Rússia), que es va imposar a l'esprint al seu company de fugida Eric Valent (ULB Sport), els perseguidors van arribar més tard on, el també rus, Serafín Aleksiu, va acabar tercer, imposant el seu colpe de pedal.

L'eixida neutralitzada es donava a les tres de la vesprada des de la Plaça de la Constitució, fins arribar a la carretera de Peníscola on el director va donar l'eixida oficial. Des de Peníscola es van dirigir a Càlig pujant per una carretera rural amb pujades que propiciaren la primera fugida de la jornada, amb el rus Andrey Prostokishin i Eusebio Pascual de la Mútua Llevant Giestar, en ella. Aquesta fugida es va perllongar al pas per Sant Jordi, Cervera del Maestrat, Sant Mateu i la Salzadella, però pujant Tirig l'escamot es reagrupà, i per l'alt de Tirig passaven el rus Sergei Belyck, que va mostrar la seua ambició, seguit d'Iván Moreno (Benicàssim), Julio Amores (Controlpak), i la resta de l'escamot. Però poc durà la tranquil·litat atés que van saltar tres ciclistes que van passar primer per la meta volant de La Jana, Valiente, Moreno i Belyck, que van seguir per davant del gran grup després de passar Traiguera. Baixant amb direcció a Càlig, Belyck i Valiente es van quedar sols i, malgrat el vent, van aconseguir prendre avantatge, que es va anar incrementant fins arribar a la meta, fent inútil l'esforç d'altres equips per neutralitzar-los. Així que tots dos van arribar sols a meta, on el rus va mostrar el seu poder i es va imposar finalment al Passeig Marítim.

Després d'açò es van lliurar els trofeus i mallots a la Plaça Constitució, de mans de l'alcalde Xaro Miralles, l'edil d'esports, Carlos Flos, i la dama de la Unió Ciclista, Blanca Coll.

El segon classificat, ja que el rus ni el seu director parlaven

castellà, Eric Valiente, va indicar "la carrera ha sigut molt bonica, amb lluita des dels primers quilòmetres i amb el vent que en alguns trams molestava bastant. M'ha agradat el circuit que ha preparat l'organització, no hi ha muntanyes dures, però com diuen els italians és "pestoso". Em vaig content de Benicarló doncs he sumat punts suficients per a ser líder de la Challenge de la Comunitat Valenciana".

Classificacions

General, Gran Premi Diputació Provincial:

- 1 Sergei Belyck (Selecció Rússia), 3.28.52
- 2 Eric Valent (ULB Sport), a 2 seg.
- 3 Serafín Aleksiu (Selecció Rússia). A 1.22

Sub-23:

- 1 Serafín Aleksiu (Selecció Rússia), 3.29.12
- 2 Javier Gil (Mútua Llevant), mt.
- 3 Víctor Manuel Romero (ULB Sport), mt.

Muntanya, Trofeu Transportes Santos Campos:

- 1 Sergei Belyck (Selecció Rússia), 6 punts.

Primer provincial, Trofeu Arcadio Gregori:

- 1 Víctor Martínez (Control Pack), 3.29.12

Primer regional, Trofeu Generalitat:

- 1 Eric Valent (ULB Sport). 3.28.53

Regularitat, Trofeu IFF Benicarló:

- 1 Sergei Belyck (Selecció Rússia), 3 punts.

Classificació per equips, Trofeu Ajuntament:

- 1 Selecció Rússia, 10.29.30

Challenge Comunitat Valenciana

Líder General, Eric Valiente (ULB Sport).

Metes volants, David Santillana (ULB Sport).

Muntanya, Iván Moreno (PC Benicàssim).

ve de la pàgina anterior

lloc on es demana la perruca". Per a la resta d'afectats, la perruca té un cost d'entre el 20 i el 30% del preu original. "I per a totes les xiquetes, és totalment gratuïta", anuncia Esther. El seu negoci és l'únic del nord de la província que ofereix aquest servei i està tan contenta amb la col·laboració que realitzen que "pensem seguir treballant per a ells des de J&E Peluqueria y Estética mentre dure la iniciativa", conclou.

MECHONES SOLIDARIOS

Segons asseguren en la seua pàgina, en Mechones Solidarios "creiem que el fet de seguir veient-se amb pèl és un factor bàsic per a la lluita contra el càncer, ja que ajuda a portar la malaltia amb major autoestima i força. El problema és que les pròtesis capil·lars de qualitat no tenen un preu accessible a tots, atès que el cost del pèl natural és alt i les perruques són artesanals i per això molt costoses". El cabell que es dona passa per diversos tractaments, des de la desinfecció fins al tall i pentinat personalitzat. La fabricació de perruques és una labor artesanal molt laboriosa que requereix molt de temps i paciència. En *Mechones Solidarios* formen a persones que ho necessiten perquè puguen realitzar aquest treball de forma remunerada i així poder donar-los una ocupació. "D'aquesta manera aconseguim tancar el cercle de suport i ajudar un poc a tots", sostenen.

Per a això, és possible inscriure's en la seua pàgina, ja que busquen persones en situació d'atur de llarga durada, amb un algun tipus de minusvalidesa però que li permeta realitzar treballs manuals, persones a les quals els agrada fer manualitats i tinga agilitat treballant amb les mans. L'ajuda que ofereixen als afectats per la pèrdua del cabell no només se centra a proporcionar una perruca de qualitat sinó

també en l'assessorament durant tot el procés, com pot ser l'anàlisi del cuir cabellut i de l'estat del cabell o els tractaments que es poden fer per a millorar el seu aspecte. També realitzen un tracte personalitzat, estudiant la imatge de la persona abans del tractament mèdic perquè pugua continuar amb la mateixa imatge que tenia anteriorment, donat la naturalitat que ofereixen aquest tipus de perruques.

ANA BUENO, DE BENICARLÓ A LA TERRA DELS KOALES

text i foto NAT LIA SANZ

Està acostumada a viatjar des que era menuda i per això, fer la maleta una vegada més i anar-se'n a l'altra part del món era un pas natural en la seua experiència vital. Ana Bueno Miralles, benicarlanda de naixement, és Enginyera Informàtica i està residint a Sydney, Austràlia, des de fa 8 mesos. “Feia temps que tenia pensat anar-me'n una temporada a un país de parla anglesa per a millorar l'idioma i viure una nova experiència. Vaig escollir Austràlia per la possibilitat d'estudiar i treballar alhora i per les possibilitats que ofereix el país tant en qualitat de vida com turísticament parlant”, explica. Va arribar a aquesta ciutat a finals de Setembre amb un visat d'estudiant “el qual em permet estudiar anglès 20 hores i treballar altres 20 hores setmanalment”. La majoria d'espanyols que resideixen a Austràlia, assegura, van arribar amb la Student Visa a través d'agències, “les quals t'aconsellen i t'ajuden amb els tràmits inicials. L'adaptació no em va ser difícil ja que des de menuda he estat acostumada a viatjar sola i a estar fora de casa”.

Ana relata que una vegada has passat els primers dies i “t'has fet a l'horari australià, el primer que fem tots és buscar casa i treball”. Per la seua experiència relata que sol ser bastant difícil trobar un bon pis, ja que “ací els lloguers són molt cars, però vaig tenir sort i a la setmana estava instal·lada amb els meus nous companys de pis”. Trobar treball li va costar un poc més. “Haver d'anar a classe cada dia fins a les 3 de la vesprada i que complir el 80% d'assistència per condició del visat, l'única opció que tenia era treballar en *hospitality*, en restaurants. Vaig estar fent proves en alguns i al principi va ser dur perquè mai havia treballat d'això a Espanya i no estava acostumada, així que finalment a través d'un amic em vaig decidir per treballar en el món del *delivering*, és a dir, de repartidora”, detalla. La decisió hi ha ocasions que li pesa. “Hi ha molts dies que penso què faig en un país tan llunyà i

damunt treballant en açò, quan tinc els meus estudis i trobo a faltar treballar d'això. Però m'animo pensant que són uns mesos, que l'experiència ha valgut la pena i que em servirà en un futur”, diu. A més segurament en uns mesos és possible que pugui optar a altre visat, la Working&Holiday Visa, la qual li permetrà estar a Austràlia un any treballant i “poder així aprofitar l'oportunitat una temporada més en aquest fantàstic país i treballant del que he estudiat”.

I si hi ha una cosa que troba a faltar d'Espanya, ho té molt clar: “semblarà rar, però crec que és el menjar, sobretot el de la meua mare”, que no és altra que l'alcalde de Benicarló, Xaro Miralles, famosa tant en política com entre els fogons. Ana està tan acostumada a la bona taula que reconeix que “li falta varietat a la cuina australiana. L'oferta gastronòmica és bastant limitada: hamburgueses o menjar asiàtic. M'agraden, però arriba un moment que acabes saturada i t'abellix menjar unes tapes, una paella o uns canelons”. Companys d'experiència a Austràlia són el Skype, amb el qual està en constant contacte amb la seua família i una menuda scooter. “Com a Sydney el transport públic és car i a més la combinació no és bona, vaig decidir comprar-me una i utilitzar-la per a moure'm per la ciutat i per a treballar. La veritat que aquesta va ser una de les millors decisions que he pres estant ací”, assegura.

Pel que fa al que més m'agrada de Sydney i d'Austràlia, “en general és l'estil de vida. Ací és fàcil fer amics perquè és un país que està molt acostumat a la immigració i constantment està entrant i eixint gent amb les mateixes expectatives que tens tu”. I quan té una estona lliure o uns dies “sempre estic fent plans amb els meus amics, viatjant i visitant llocs que són espectaculars. El bon clima dura tants mesos que sempre tens ganes d'eixir a fer alguna cosa”. Per això assegura que el dia que torne a Espanya “serà el que més trobe a faltar. Ací tot el que guanyo ho destino a viatges i a descobrir racons d'aquest país ja que aquesta experiència sols es viu una vegada i encara que els meus plans són tornar, no sé si finalment ho farà, així que cal aprofitar-lo al màxim”, conclou.

Escenaris interessants

Fronteres

text JOAN HERAS

La realitat contemporània, en totes les seves manifestacions i expressions, és absolutament fascinant. Per bé i/o per mal –que cadascú ho jutgi com pugui, cregui o vulgui- la realitat social en què estem immersos ens obliga a replantejar-nos moltes coses i a analitzar allò que passa i a prendre-hi partit amb uns criteris, unes perspectives, que són noves –o, com a mínim, que no es poden interpretar només amb els esquemes clàssics. Plantejo un cas proper per intentar aclarir una mica el que vull dir.

Sembla ser que en les properes setmanes –no en sé exactament la data- l'ajuntament de Tortosa vol posar les urnes perquè la població decideixi el destí del monument feixista que s'alça al bell mig del riu. Fa pocs dies, en un acte reivindicatiu a la mateixa Tortosa, la gent de la CUP han denunciat aquesta iniciativa tot argumentant que el futur dels monuments feixistes no és una qüestió que es pugui considerar un tema adient per ser debatut i, en definitiva, aprovat en una consulta popular. Si ens ho mirem una mica de lluny, sense aprofundir massa en la qüestió, pot resultar sorprenent –i fins i tot paradoxal- que un grup com la CUP, defensors –potser per ser més propi amb el seu discurs hauria de dir defensores- a ultrança i amb passió de la màxima democratització de la política defensin que no és bo fer un referèndum per posar en mans de la població què caram se'n fa del controvertit monument. Però avui, sortosament, vivim en una època plena de trasbalsos i de canvis a tots nivells i, en aquest nou escenari, el discurs de la CUP sembla molt coherent: no té cap sentit fer servir una de les eines més pulcrament democràtiques que tenim al nostre abast per decidir el futur d'un símbol del franquisme. Amb els símbols franquistes no ens hi podem apropar democràticament perquè allò que la democràcia exigeix, per definició, per sentit propi d'allò que és, no es pot embolicar amb allò que parla obertament del franquisme des de la seva exaltació. Des de la CUP es demana que senzillament es retirin els símbols feixistes i, després, que se'n faci l'ús històric que es vulgui però que no té cap sentit democràtic –que esdevé una pròpia perversió de la democràcia- posar al servei d'un paradigmàtic representant monolític del feixisme l'eina del vot. En aquest sentit, sembla que els cupaires també denunciïn que la proposta de posar a referèndum popular el futur del monument va acompanyada amb una manca de debat sobre l'origen, el sentit i la simbologia del monument.

Vivim, sens dubte, moments fascinants que no ens deixen seguir pel camí de les inèrcies ideològiques i de l'anar tirant amb les eines interpretatives que més o menys ens havien funcionat fins ara. I en aquest sentit m'interessa molt la posada sobre la taula dels arguments que fan els

Per bé i/o per mal –que cadascú ho jutgi com pugui, cregui o vulgui- la realitat social en què estem immersos ens obliga a replantejar-nos moltes coses...

cupaires perquè, més enllà del seu encert o error, sempre –o quasi sempre, perquè en determinades ocasions deixen veure una mica massa certs esquemes senzills i un pèl dogmàtics més propis d'altres èpoques- ens fan posicionar amb rigor i reflexió sobre els fets de la vida política. M'interessa l'argument que la democràcia només té sentit si serveix per generar democràcia i, per tant, per assolir nous espais de llibertat, per conquerir drets i no pas per retallar-ne. Des de la lògica electoral, és cert, és inevitable oferir un marc adient a certes opcions que pretenguin –desitgin, anhelin- retallar drets a determinats col·lectius, reduir espais de llibertat. Potser això és inevitable, no ho sé, però sembla que no té cap sentit fer servir la democràcia en una de les seves expressions més directes per dinamitar espais de llibertat o de drets conquerits. Té tot el sentit del món insistir democràticament en la realització de nous referèndums per poder arribar a la independència –com el cas del Quebec o amb la voluntat dels escocesos d'engegar un nou procés que culmini amb un nou referèndum- però no tindria cap sentit democràtic, per exemple, demanar en un referèndum la restauració de la pena de mort, la legalitat de la tinença d'armes o –en el cas eslovè que vaig comentar fa uns mesos- sobre la possibilitat de legalitzar o no el casament entre persones del mateix sexe. Des d'una lògica rotundament democràtica, doncs, no ens podem deixar atrapar per la trampa del propi sistema entès de manera superficial i no podem admetre que la voluntat popular sigui l'eina que s'utilitzi per retallar drets i llibertats. Democràticament parlant només és legítim debatre i prendre decisions sobre tot allò que ens afecta directament i sobre tot allò que ens permet avançar en la construcció d'una societat més justa. El referèndum sempre ha de ser la culminació d'un procés seriós de debat, de confrontació d'idees i projectes però no pot ser mai una legitimació de la pervivència de valors feixistes o per obrir la porta a la vulneració de drets. Si en teniu ganes, feu una petita llista de possibles preguntes posades a referèndum que podrien tenir unes conseqüències tristes i molt perilloses des de la perspectiva de la defensa de la llibertat i de la pròpia democràcia.

En fi, vivim temps apassionants, escenaris interessants. I l'existència d'una manera de fer política i d'entendre les coses com la de la gent de la CUP és un bon antídote a les inèrcies i les rutines ideològiques. A veure què passarà amb el referèndum tortosí.

Colònies al Camp d'Aprenentatge «La Culla» a Manresa

text Alumnes de 6è C.P. Mestre Francesc Català

Dilluns 2 de Maig els alumnes de cinquè i sisè del col·legi Mestre Francesc Català vam partir amb autobús amb xiquets de Santa Magdalena cap a Manresa, una ciutat de la província de Barcelona, comarca del Bages.

Vam arribar cap a les 12:30h i ens vam allotjar a l'alberg del Carme. Després de dinar vam fer una gimcana pel centre de la ciutat on vam buscar i localitzar diferents llocs interessants de la ciutat aprenent una mica d'història de Manresa.

El segon dia ens vam passar tot el dia a Montserrat. Vam utilitzar molts mitjans de transport per arribar-hi, vam agafar el rodalies, el tren cremallera, el funicular i el telefèric. Quan vam arribar vam fer una excursió pels voltants i també vam gaudir molt d'escoltar a l'Escolania de Montserrat, un cor de nens que cantàvem molt bé.

El dimecres 4 de matí vam anar a la sèquia a fer un taller d'aigua i també vam fer un recorregut al llarg d'un tram de la sèquia que recorre Manresa. De vesprada ens van ensenyar una casa anomenada Casa la Culla amb més de 1.000 anys d'antiguitat, ens van explicar com vivien abans i també vam conèixer com es feia el vi.

El dijous vam anar a Can Font a fer un taller sobre els microorganismes, que abans havíem agafat de la sèquia i els vam estudiar amb el microscopi, també vam treballar la potabilització de l'aigua. De vesprada vam tornar a la Casa de la Culla per investigar sobre els minerals i les seves propietats.

L'últim dia divendres de matí vam agafar l'autobús cap a Cardona per a veure la muntanya i la mina de sal, ens vam posar uns cascs per seguretat i vam entrar a la mina per veure-la. Vam sortir cap a les dos per arribar a les cinc a Benicarló. Van ser unes colònies molt interessants i divertides!

FINALITZEN LES PROTESTES PER RECLAMAR LA JORNADA CONTINUA

text AMPA ngel Esteban

L'Ampa del Ceip Àngel Esteban es va unir a la convocatòria de vaga convocada per la Plataforma per la Jornada Contínua de la Comunitat Valenciana per a exigir una norma justa per a l'elecció de la jornada lectiva en les escoles els dies 12 i 17 de maig.

Durant ambdós dies demanaren als pares que no portaren als seus fills a la tarda al col·legi realitzant així una Jornada Contínua experimental i van respondre de forma massiva, amb un 93,5% de participació el primer dia i un 97% el segon. Amb aquestes accions demanem a Conselleria que agilitzés la publicació de la normativa reguladora així com la modificació de diversos punts amb els quals no estem d'acord, com ara que l'exigència d'un vot afirmatiu d'un 55% del cens total ens

sembla excessiva. Entendre que la persona que no vota està en contra d'una opció creiem que és erroni. Creiem un fet excepcional l'exigència d'aquest percentatge. Tampoc no ens sembla justa l'exigència d'extra escolars gratuïtes en el cas de Jornada Contínua sense que Conselleria, que és l'administració amb competències en educació, les finance. Els Ajuntaments, les Ampes i les organitzacions sense ànim de lucre, no disposen de pressupost per a portar-les a terme. Creiem una irresponsabilitat per part del legislador deixar un tema tan important sense pressupost. És discriminatori per als col·legis en Jornada Partida que no es plantegen la necessitat de les extraescolars gratuïtes per als seus alumnes. En resum, sol·licitem una norma justa i en igualtat de condicions per a tots els col·legis, públics i concertats, que vulguen modificar el seu horari a Jornada Contínua com si ho volen mantenir en partida.

EXCURSIÓ DE 4T CURS DEL MARQUÉS

text i fotos CEIP MB

Els xiquets i xiquetes de quart curs del CEIP Marqués de Benicarló van anar d'excursió el dia 20 de maig al Parc Infantil de Trànsit de Gilet, on van aprendre Educació vial conduint a una pista de cars. I és que jugant s'apren més i millor.

XVI EXPOSICIÓ D'ART INFANTIL

text REDACCI

El dijous 19 de maig es va inaugurar la XVI EXPOSICIÓ D'ART INFANTIL al claustre del MUCBE, que organitzen els equips d'Infantil dels centres públics: CEIP Marqués de Benicarló, CEIP Eduardo Martínez Ródenas i CEIP Angel Esteban.

Es tracta d'una important cita que es repeteix tots els cursos sobre el mes de maig i que mostra els treballs plàstics i les produccions artístiques dels alumnes de 3, 4 i 5 anys dels tres centres. I com cada any, tothom es queda bocabadat i impactat del resultat i de la seua creativitat sense límits .

Gràcies a l'Ajuntament de Benicarló i a la Caixa Rural pel seu suport. Enhorabona a les mestres d'Infantil que amb el seu esforç aconseguen que els nostres xiquets i xiquetes es mostren com el que són, uns artistes.

ve de la p gina anterior

grans savis-ceba de la política i de la pedagogia. La filosofia pertany a la vessant més essencial, més nuclear de l'ésser humà. Tothom fa filosofia en determinats moments de la vida sense saber-ho; potser no la fa de forma sistemàtica ni utilitzant lèxic específic, però la fa. I molts dels problemes filosòfics de fa més de dos mil anys continuen vigents en l'actualitat. La filosofia ens fa crítics, autònoms, lliures i, per tant, ens fa feliços com a éssers humans. Ens fa més humans, en realitat. Tanmateix, si mirem les darreres reformes educatives, sembla que als que manen no els interessa que siguem crítics, autònoms i lliures. Ens volen dòcils i servils. Ens entabanen amb models de felicitat falsos i superficials, deshumanitzats. Estem governats per cinics i per hipòcrites, i no és veritat que la filosofia no els interesse. Si l'han arraconada successivament dels plans d'estudi és que sí que els interessa. Els interessa arraconar-la, enfonsar-la, fer-la desaparèixer perquè no volen ciutadans, volen esclaus dòcils i embadocats.

D'altra banda , ¿has aprofitat el personatge de Gonçal, per a mostrar-te crític amb l'actual sistema educatiu?

Sí, tampoc és el tema central, però és un altre dels temes. Gonçal és un professor de literatura que pateix una depressió. Dissortadament no és tan estrany que aquests dos conceptes, docència i depressió, siguem cada volta més propers. I no hauria de ser així. La docència és una de les professions més apassionants del món i, tanmateix, també és una de les que acumula taxes més altes de depressió al nostre país. Ens hauríem de preguntar per què. I potser les successives reformes educatives són una bona resposta a aquesta pregunta. Els governs han convertit l'educació en una arma llancívola. En comptes de posar-se d'acord, es dediquen a convertir l'educació en un camp de batalla. Posen la política partidista per davant de l'educació, que és tant com dir que posen interessos espuris per davant dels alumnes. Perquè els primers perjudicats són els alumnes i les alumnes, la gent jove que té el futur per davant (el seu i el nostre), i que hauria de tindre en l'educació l'arma més poderosa per progressar i per lluitar contra les desigualtats. I tot açò al professorat li afecta de forma especial, perquè la docència no és només una professió, sinó una vocació. Els professors treballem amb éssers humans, i açò fa que ens hi impliquem de valent. No entenem quan els polítics no estan a l'altura, perquè veiem que els nostres esforços, i els esforços dels alumnes, i de les famílies, ensopeguen contra murs legislatius absurds. En aquest país tothom és expert en pedagogia. Pertot arreu proliferen les tertúlies mediàtiques on acudeixen grans patums en la matèria, polítics, però ni un sol professor o professora. Als professors no ens pregunten res. A voltes voler fer veure que ens pregunten, però és una política de brindis al sol,

“L'amor és la gran força redemptora de l'ésser humà.”

com això del “libro blanco de la educación”. Gestos buits per posar-se medalles. Fum de canyot.

En la novel·la li dones molta importància a l'amor. Encara que Manela i Nora, sofreixen o han sofert una situació de desamor, sembla que la sortida de totes les crisis vitals és l'amor.

L'amor és la gran força redemptora de l'ésser humà. L'amor és el motor del desig, de la família, de la solidaritat, de la pau, del progrés científic, de la vida. No sé si és la sortida de totes les crisis vitals, però, si més no, ho és de moltes d'elles. Naixem per amor, vivim per amor i hauríem de morir per amor. Per això els personatges de la novel·la en són una bona mostra, de la força redemptora de l'amor, cadascú a la seua manera. I no parle només de l'amor romàntic.

¿Podriem dir d'aquesta novel·la que pretén retratar el paisatge que ha quedat després de la crisi que va començar l'any 2007?

Sí, efectivament. Un paisatge bastant devastat, per cert. Fa la impressió que les coses ja mai no tornaran a ser igual. Ha sigut una crisi llarga i profunda, i encara no s'ha acabat. Una crisi no només econòmica que alguns han volgut aprofitar per portar l'aigua als seus molins. Una coartada perfecta per desfer coses que havien costat molts esforços. Però jo em negue a caure en aquest parany. No sé si les coses ja no tornaran a ser igual, no tinc una bola màgica, però crec que poden ser millor. De fet, tinc l'obligació de creure-ho. I crec que és una obligació moral. Vull dir que per fer-les realment millor hem de començar per creure en aquesta possibilitat. Potser nosaltres, ves per on, també tenim una coartada. I la literatura en fa propostes.

La passejadora de gossos, encara que presenta una visió crítica del moment actual, sembla que proposa oblidar-se de grans canvis revolucionaris, i canviar allò que està al nostre abast, comunicar emocions positives i tirar endavant. ¿Comparteixes aquesta visió?

No són incompatibles ambdós tipus de canvi. Però, potser mentre arriben els grans, no ens aniria malament centrar-nos en els petits. No perdre el somriure, no caure en aquesta gran estratègia de desànim col·lectiu i tirar endavant. Els grans discursos de la modernitat ja fa temps que han entrat en decadència. De fet, els grans canvis solen ser la suma de molts de petits. I les propostes revolucionàries de la literatura solen ser d'aquest tipus. La literatura apel·la a les emocions, als sentiments, a les vísceres, a les metàfores. Els conceptes, en canvi, són eines de la filosofia.

ENTREVISTA A FRANCESC BODÍ

Libres

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

Francesc Bodí acaba de publicar *La passejadora de gossos* (Ed. Bromera), una novel·la ambientada en la València posterior a l'esclat de la bombolla immobiliària. A través d'una jove estudiant de Filosofia, que es dedica a passejar gossos per a pagar-se els estudis, anem coneixent el món particular dels seus propietaris, personatges que estan davant moments crucials de la seua vida. Sobre aquesta novel·la hem mantingut la següent conversa amb l'autor.

¿Per què tries la feina de passejadora de gossos per a Manela?

Manela és una estudiant de filosofia a la Universitat de València. Necessitava una feina que fóra compatible amb la seua dedicació acadèmica, un treball que poguera realitzar en el seu temps lliure. I, alhora, el fet de passejar gossos em permetia (li permetia) conèixer els clients. A través dels gossos coneix les seues vides, els seus problemes, les seues històries. Com ella mateixa diu: "Quan una es dedica a passejar gossos, d'alguna manera, quasi sense adonar-se'n, acaba passejant els amos". Les persones projecten moltes coses sobre les mascotes: inquietuds, temors, dèries, il·lusions, desitjos... Les mascotes són una via d'accés privilegiada a la intimitat de moltes persones, i en aquest cas permeten que pugua establir-se una connexió molt especial entre Manela i els seus clients. El que vull dir és que cada corretja de gos du enganxada una història, i amb totes aquestes històries entrecruades Manela teixeix un tapís de l'actualitat. Un tapís, és clar, ordit sobre el canemàs de la seua pròpia història i, per tant, brodat amb la seua veu.

La novel·la està narrada des del punt de vista d'una dona, això ¿t'ha suposat més dificultats que quan en les teues novel·les anteriors el protagonista era un home?

No és la primera volta que use una veu narradora femenina. No crec que m'haja suposat una dificultat especial. Les novel·les es nodreixen de la realitat, però no podem oblidar que són un artifici. L'art és un artifici. Vull dir que de bones històries n'hi ha moltes en el món real, però allò que les converteix en novel·les és la forma de contar-les. I la forma de contar-les vol dir l'estil, l'estructura, la dosificació de la informació, l'espai, el temps, els personatges, el ritme, els diàlegs, la fonètica de les paraules i de les frases, la vivesa i l'encert de les metàfores... I la veu narradora, per descomptat. En aquest cas jo volia una veu narradora en primera persona i femenina. Necessitava les dues condicions, perquè el tema central de la novel·la és la capacitat de lluitar i de superació davant de les dificultats, la capacitat que té l'ésser humà de refer-se de les caigudes i de seguir

endavant. I, en això, les dones guanyen de bon tros. Les dones no es rendeixen mai, potser perquè mai no han pogut permetre's el luxe de llençar la tovallola. Històricament han hagut de lluitar pels fills, per la parella, pels iaïos, per la família en general, per les injustícies dels altres, i, si els sobra temps després de tanta lluita, lluiten per combatre la seua pròpia desigualtat. Les dones són expertes en això de refer-se de les caigudes. I jo necessitava açò mateix, algú capaç de fer bona cara al mal oratge, algú capaç de dibuixar un somriure enmig del paisatge de l'actualitat. No un somriure ingenu, és clar, sinó més aviat un somriure militant. Un somriure de "sabem que ens heu fotut, però no ens fotreu el somriure". No volia transmetre un missatge pessimista, sinó mostrar que no podem llençar la tovallola. Per tant, necessitava un veu femenina. Això ho tenia clar. El meu paper ha sigut, en tot cas, fer-la versemblant.

Aquesta és la novel·la en què la teua professió està més present. Els referents filosòfics són constats en la novel·la. ¿Has volgut reivindicar la Filosofia en un moment en què s'ha quedat com a una cosa residual en els plans d'estudi?

Aquest no és el tema central de la novel·la, però és un dels temes. La protagonista estudia Filosofia, i les coses que està vivint li susciten algunes reflexions filosòfiques. No són reflexions llargues ni profundes. Són, diguem-ne, petites píndoles filosòfiques que em serveixen per mostrar la pervivència i l'actualitat dels problemes filosòfics. La filosofia no és un discurs antic, ni passat de moda, tal com han volgut fer-nos creure els

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Ja comença a carregar-me tot açò de la classe, la línia o el curs que els han pillat al Col·legi de la Consolació. Sembla ser que encara hi ha una part de la societat que no sap que determinades coses no es poden tocar. Una colla d'ignorants es pensa que la democràcia vol dir que quan un partit polític està en el poder té l'obligació d'aplicar el seu programa. No i mil vegades no. Aquesta circumstància només es dona quan qui mana és la gent d'ordre. Ja dic, per mi, que facen el que vulguen. Colla de pesats. Que els donen igual els diners, que és el que vol l'Església per fer obres de caritat, i que ens deixen en pau. Només una cosa. Veig que, pobra gent, tenen problemes amb els números. Que a Benicarló sobra una línia, són faves comptades i diràs que no s'entenga. Que a la plaça de la Mare de Déu de València no caben més de cinc mil persones i ells en van comptar més de quaranta mil, també són faves comptades. Un miracle segurament de multiplicació de persones. Si algú que haja anat a la capital del regne es pot creure que tot un estadi de Mestalla ple de gom a gom es podria encabir a la plaça aquella o és un ignorant o directament un mentider. Igual que les mil cinc-centes ànimes que van manifestar-se davant del nostre ajuntament; mil cinc-centes persones són moltes persones, però crec sincerament que s'ho van mirar amb ulleres d'augment i van multiplicar-ho tot com a mínim per tres.

Per cert, preciosa la portada. Quina careta fa la nineta, i quins ulls més graciosos. Tot ho troba aquest encarregat que tenen de maquetació. Manda huevos. No me'n puc avindre, diu el titular: «Continua la controvèrsia pel tancament d'una aula d'infantil a la concertada». Si a aquests els arriba a passar el que els va passar als mestres i als pares del Jaume I no sé com hagueren reaccionat. Bé, sí que m'ho puc imaginar però no seria políticament correcte manifestar-ho en públic i fins i tot és possible que fóra motiu per tirar-me al jutjat.

Un altre titular que apareix a la portada. «Laura Ferrer,

reina de les festes». Enhorabona a la xiqueta i a tota la seua família i manifesto des d'ací els meus més sincers desitjos que ho passen d'allò més bé amb salut, harmonia i bona cosa de felicitat. Una proposta que igual no ve al cas. Ara que manen tots aquests que manen o malmanen, no seria hora de proposar que a les xiquetes aquestes no les acompanyaren els regidors en les seues desfilades sinó algun parent o amic o directament algú que li fera goig (tant a la dama com a l'acompanyant)? Sé que hi ha pobles que tenen una mena de «festers» i igual estaria bé en nom de la paritat i de tot l'embolcall sí diré masclista que diràs que acompanye tot açò. Pobres xiquetes, els diuen que representen la dona benicarlanda!, quin compromís. Que no s'ho creguen. Això els faltaria. Veig que ací hi ha tema. Ja hi abundaré.

Com sempre m'ha impressionat el còmic de Burriel. Per l'enginy i per com retrata de bé els personatges. La figura del conseller Marçà amb la cua de dimoni banyut assetjat per dos mongetes iracundes em sembla magnífica. A més, ostres, és que el conseller se sembla molt. Quin gran caricaturista tenen!

Acabo de mirar-me La Veu. Veig moltes notícies, molta fotografia i poca opinió. Els ho he dit centenars de milers de vegades. Que els de les fotos no són vostés, que els de les fotos són uns altres, que les fotos en blanc i negre només són per als esnobs d'instagram, creguen-me. En fi, lo de sempre, que facen el favor d'organitzar-se millor. Segur que aquesta mateixa setmana tornaran Joan Heras i Tonyo Fibla com a mínim i molts de dies ens hem de resignar als impropis diversos dels tafaners. Quina colla aquests. Com ho deuen trobar que hi ha pel món un model de sabates que porta el nom del nostre poble? Si no fóra perquè m'han semblat lletges-lletges me'n compraria unes...

PD. Acabo de sentir el president Rajoy per la ràdio i m'ha agarrat un terrible mal de ventre. Literalment ha dit: "La escuela tiene que ser plural". No entenc aquest concepte de pluralitat, a Benicarló no sé quants musulmans deuen anar als col·legis concertats.

Drets lingüístics

7é Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

Un cas desagradable dels que agraden als tafaners

Cal reconèixer que la qüestió de les xumeles de gossos és, tot i ser molt escatològica, una font d'inspiració tafanera de primer ordre. Mireu si no quan fa un temps parlàvem del cageròdrom en què s'ha convertit el solar del costat de més avall de la plaça de les mongetes. La veritat és que una vegada llevaren el pipican que hi havia enfront, amos i els pobres animals van perdre l'únic lloc de reunió canina on poder gaudir d'allò tan agradable de pixar i cagar allà d'on bufa el vent, amb plena llibertat de moviments, però a més a més en un lloc escaient i de manera plenament responsable. Però al que anàvem, parlàvem d'aquesta necessitat que tenen els animals, igual que els humans, de fer les seues necessitats, i clar, mentre els humans tenen els seus WC particulars, els gossos ho han de fer allà on poden, depenent d'on els porta l'humà que els acompanya (dels animals solts no parlem, que això seria un altre tema). I així ens trobem que els nostres carrers s'han convertit ara en el lloc predilecte perquè les caguerades canines campen allà on les deixen sense que ningú hi pose aturador. I d'aquesta manera ens podem trobar casos tan desagradables com el que va observar un tafaner, en què un humà (?) replega la defecació dels gos que duïa amb un mocador de paper... molt ben fet, sí senyor! i esperant que se l'emportara per depositar-la a una paperera (que per cert n'hi ha ben poques al centre del poble) va i el llença esclafant-lo, sí, tal com ho contem, esclafat, al primer embornal de

BET Benicarlo Today
12 de mayo a las 23:21 · 📍

Els rojos marxistes-leninistes, contra la Consolació: ara els tapien el pas de vianants. "Tenim dret a escollir per on creuem el carrer", manifesten.

claveguera que troba. I allí que la merda queda empastifada, amb paper inclòs, a la reixa de l'embornal, mentre el seu amo s'ho mira amb fruïció i gira cua i fot el camp. I segurament més d'un deu estar preguntant-se ara per quina raó no li va dir res. I és que, clar, qui li diu res? I sí et fot la merda de barret? Senyor meus... la força no ho sabem, però la merda ja ens acompanya!

Més animals

Vinga, canvien de tema i anem-nos-en a parlar una mica dels entranayables amics municipals que, com hem dit moltes vegades, són uns grans amants dels animals i ho demostren sempre que poden. I no ho diem de conya, tot el contrari. Així, salvant les olors que uneixen les dos qüestions, ara ho entendreu, què diríeu d'aquesta notícia escrita amb la seua prosa habitual: "21:26 Se procede a retirar de la calzada de la N340a a 3 ovejas que se habían escapado del corral causando peligro para la circulación. Posteriormente acude el pastor que las recoge." Queda clar que enteneu de seguida la raó de la relació olfactiva, al carrer o al corral, sempre fa la mateixa olor, però deixant

de banda aquest aspecte també escatològic, com hem dit moltes vegades, s'ha de reconèixer que els nostres policies tenen un *nosequé* especial que els fa tan bons regulant el pas d'un cotxe o un camió com d'unes pobres ovelles esgarriades. Podem dir que han integrat en les funcions de la seguretat municipal l'ordenament del trànsit transhumant i regulen també el trànsit d'assagadors i camins reials. Ah, i no ens oblidem que també saben tindre cura de les ovelles per lliurar-les posteriorment al pastor. Ara, no sabíem que a les oficines de la policia hi hagués alguna mena de corral.

Llei i ordre, però gràcies de totes maneres.

Bé, encara amb els informes de la policia benicarlanda, hem vist un detall en els seus escrits que ens ha sorprès una mica, sobretot pel fet que pot ser indicador que potser la nostra societat pateix una malaltia. Mireu aquestes tres entrades que us passem a continuació: "06:35 Se identifica a un varón en estado ebrio tumbado en suelo de la Plaza de la Comunitat Valenciana. Se le ofrece asistencia"; "23:22 Quejas por las

ve de la p gina anterior

molestias ocasionadas por un varón en estado ebrio en un bar en la zona de la Mar Chica"; "00:50 Persona ebria tumbada en el suelo de la Avenida de Yecla. Se le ofrece asistencia." En un mateix dia, tres vegades, actuacions per trobar-se a una persona bufada. Està clar que ells ho diuen d'una manera més correcta i nosaltres d'una manera més contundent. No ho diem en to pejoratiu sinó simplement en registre col·loquial però el que estem evidenciant és un fet que desgraciadament es repeteix moltes vegades en els informes policials i sembla que, tot i la claredat amb què ho exposen, el tema no rep una resposta/solució social adequada per part de les autoritats. Nosaltres moltes vegades fem sorna sobre les seues actuacions, encara que mai amb mala fe, però no volem deixar de manifestar, per exemple, ara mateix, el nostre reconeixement a la seua feina, sobretot en casos com el que acabem d'exposar. Pel bé dels implicats i del veïnat.

El temps, un nyap i el dret a decidir.

Ara deixem una mica de banda tanta seriositat, que no és la nostra veta, i tornem a ficar-nos amb un o altre. De moment, al terrabastall que ha creat el dret a decidir de les mongetes. ¿Doncs no va i ens assabentem, per mitjà del *Benicarlo Today*, que anàvem errats i que el dret a decidir el reclamaven perquè els havien barrat el pas de vianants que tenien davant l'entrada i que ara no poden utilitzar? Certament, la imatge que ens han passat és bastant eloqüent i assenyala ben clareta la realitat d'aquest fet: els han plantat una mena de muralles de plàstic en línia perquè no passe ningú. I clar, qui ho va decidir això? I d'ací surt el suquet de l'assumpte, com no, del mateix regidor d'educació, que és de policia també, que els havia deixat... quasi sense escola. Mira tu, amb un totum revolutum, les mongetes que es queden sense el seu pas de vianants al davant, sense línia de tres anys i sense escola! Així que hauran de caminar uns metres més avall per no ser xafats pels vehicles que surten del

seu pàrquing particular que desembocava de manera il·lògica a la porta d'una escola. I clar, a pagar-ho, el bo de Bueno. Com ho diuen allò de dos vegades bo... Ara bé, en descàrrec del regidor ens preguntem d'on va eixir el disseny tan tronat d'aquesta plaça particular, que aboca els cotxes del pàrquing davant la sortida de l'escola. Ens agradaria que l'anterior alcalde, Marcelino, valedor del nyap que posteriorment ha hagut d'arreglar el regidor Bueno, digués alguna cosa al respecte. Que, per cert, en el temps que va estar no va aconseguir obrir-lo ni un minut! Entre el dret a decidir i el nyap... hagueren pogut decidir no fer-lo. Temps i diners que ens haguérem estalviat tots

els benicarlandos.

Una altra manera de morir

De vegades, alguns, buscant similituds, se'n surten completament del solc o se n'entren a sembrat. Mireu el que ens han enviat sobre "San Isidro Labridor", com diu el cartell. Què devia pretendre qui va fer aquest cartell emulant al sant llaurador? Passar la tarda? I és que, a banda del símil sonor, l'obridor, que el sant madrileny branda com sant Bartomeu el ganivet i sant Llorenç les graelles, podria representar també l'instrument gràcies al qual va assolir la glòria del martiri. Vos imagineu una mort, turment inclòs, infringida amb un obridor? Nosaltres no.